

1854-08-28

AFSENDER

Wilhelmine Amalia Butzow

MODTAGER

Georgia Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Christinelund

Arkivplacering:

Mappe 13 nr. 17

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription

Kristianhavns d. 28de August
1854.
Min kjære, kjære Georg! Tak for Dit Brev som jeg
fik i aftes, tak for Din yndelige Deildag, som jeg saa
godt kunde føle, og som Du troede ikke at kunne ind-
trykke den Her. De fortæller Dig, at min lille Drenge blev
døbt: at min Moder: Guds Ånd indviede ham til
at blive en Kristen, men jeg sendte Herren mine mest
beundrende Bønner for min elskede Søn. Da jeg først
saa ham, havde jeg givet Gud og mit Barn, det havde
foretaget Guds uendelige Kjærlighed: at tage ham
til sig, og berøbt af Dens Lov, da jeg lærte at høre mit
Sind, da jeg fik Dig for de uretlige, begjærende Tan-
ker, og: den første Tid var Gud mig saa barnhjer-
tig imod mig, at det næsten var som tog han mig
i Haanden for at lære mig at gøre gode Lovgør-
elser. Men nu, da jeg igjen er kommet op og saa tem-
melig til Kraften og igjen som før fordes: drue, som
den blev en Touret om mig, at uopfyldt. Thant
kunne lidt staa for mig, og jeg som kan lide Gud
stode at hjælpe mig over Dens Tid og lære mig
at sætte at takke for Hans uendelige Gødske imod
mig, der ikke mindst adentbare sig: min Ånd
Kjærlighed, og min søde Bønne sendt og glædet.
Den Magdalene tænkte jeg: min Sorg, og ønskede at
Gud vilde give mig hendes fromme Sind hvor
langt jeg er fra at ligne hende vil du see, naar
du kommer over disse Brev, men Drenge vil du
ikke lække mig ud af Det Hjerte? Det er første
gang Døden er gaaet mit Hjerte som nær, og man skal
vise opdragelse til at oppe at vide sig under Herrens
Tilbedelse: den Form, men Gud vil gøre mig
glad og: Jesus staa give mig glæde: mit Sind,
glæde over Forløsningen og Tænk. Det var mig saa.
SKOVGAARD & SLETT
Mappe 13 Nr. 17

92
Damen maglov Trost, at min Drey blev lidt, naar
jy tænker mig hans søde Ansigte med de mægtige Gine,
hænder og mig som altid for Guds Throne, syn-
gende Lov og Pris for den Almægtige og det er
mit Haab, som det er min Bøn, at vi alle herfra,
nu maa leve som det: Jesu atvæn, saa vi kunne
nødt som i Guds Rige. — Fru Grundtvigs Brev var
jo saa forenderlig sødlyt, at man end kan bære sig
for Hov, hvis Vise er uanvendelig. Jeg skættede
hendes Eindrømmelighed lidt, og jeg begreb at en
nægtig Bond som Grundtvigs kunde træffe af saa
legant en Natur, som sandt og klar, og at hans
Loven nu maa være uuaaligt, som jeg godt tænke
mig. Men Evers Forhold til ham og Evers Bøffer,
Lise og Lora, har jeg altid sympatiseret med
menneskelig Tale, fordi det jo havde været langt
afgjort om han var bleven sin langdannede Kjæ-
rtehed fra og havde haft i Minded om sin Tæ-
gæstede dros-Ledagere, eller hvis han ikke kunde
fordi vi ikke ere Herre over uretlig Afgjort
hvis han gav en anden sin Kjærlighed, som dog har
de høit sømmele Prædication for sin forrige Herrens
skinde, at han ikke vilde se anden hendes
glæde ved de sin Brev om alt det som jeg godt
forstod, og jeg har derfor ikke været med min Tan-
ke at udgænde, hvor han turde stå i anden,
men nu Gud har prøvet saa hørdt, mig synes
jy saa tydeligt at se at ^{han} hører til Guds Udvalgt,
te, som Herren sørlige prøver og trykter, men
som ogsaa have min Trichet end vi andre.
Hvis han ender formaaer at lade Lidenrasket
lyde i jens sine Prædicationer, den Christen
Kirkes Jubelraad, saa er han ikke prøvet og jelle
velkjendt for jens. — Nu godnat, Du tjære Ven og
tesine Tab for dit Brev! Det fordi du er nu, saa god
som Ven at jeg ved du ikke vil slippe mig, hvor stor
en Lykke er jeg i end er. — Hvis du Maud mange, man